

følgelig en teoretisk Mulighed for, at en enkelt Afbrydelse kan være stridende mod Forretningsordenen eller mod god Orden, det er noget, Formanden suverænt bedømmer. Men Afbrydelser i Almindelighed er ikke stridende mod Forretningsordenen.

Jeg har læst Forretningsordenen igenem, og der findes intet som helst derom. Det vilde ogsaa være mærkeligt, for i saa Tilfælde havde saa godt som alle Medlemmer af dette høje Ting gjort sig skyldige i Overtrædelser af Forretningsordenen, og Rigsdagstidende vilde være et for en Gangs Skyld levende Vidnesbyrd netop derom; der findes Afbrydelser, ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, *en masse*. Det vilde ogsaa være ganske urigtigt. I Forretningsordenen finder jeg en Paragraf om, at Mishags- og Bifaldsytringer ikke er tilladt, men det er noget ganske andet. Den overholdes ikke — og kan for Resten heller ikke overholdes strengt. Det finder heller ikke Sted i noget andet Parlament i Verden — det er nu en Ting for sig. Men Afbrydelser, naar de er fornuftige, naar de er taktfulde, er ingenlunde stridende mod Forretningsordenen.

Jeg vil gerne lægge et Ord ind for Afbrydelsens Berettigelse, fordi den *meget ofte* forkorter Forhandlingen, sparer en Mængde unødigt Tale, idet det er muligt gennem en kort Afbrydelse at berigtige en Udtalelse og stille noget i klarere Lys. Og for Taleren, forekommer det mig, er det ubetinget en Behagelighed at faa det med det samme, kort, fyndigt, saaledes at han med det samme kan svare paa det. I alle Udlandets Parlater hører Afbrydelsen med til den parlamentariske Debat. Den er ganske vist udviklet, som f. Eks. i det franske Deputeretkammer, til en Kunst. Afbrydelsen maa ikke forstyrre, den maa ikke være Støj, meningsløs eller formaalsløs Støj, men det kan den somme Tider blive. Hvis der straks skrides ind og der kommer en øredøvende Klokkering, ja, saa kan det blive til Støj, men det er ikke Afbrydelsens, det er Klokkens Skyld. Det danske Folketing er dog ikke en Pogeskole, hvor der kræves lydløs Stilhed og kun den Elev, som skal høres i Lektien, maa staa ret og tale, de andre skal være gravsensstille. Folketinget er heller ikke en Kirke, hvor der holdes Gudstjeneste. Folketinget er Rummet for en parlamentarisk Forhandling.

I England, i Frankrig, i Tyskland, alle Vegne hører Afbrydelserne med, for Resten ogsaa Bifalds- og Mishagsytringer; de indføres i Rigsdagstidende, de refereres i Bladene. I franske Blade, der refererer parlamentari-

ske Debatter, forekommer dette med Applaus! o. s. v. i hver anden Linie. Det liver op, det gør Referatet læseligt og livligt. Ytringer som: *Very well! Très bien! Sehr wahr!* hører man hvert Øjeblik. Naturligvis forudsætter det een Ting, det forudsætter baade hos Taleren og hos Afbryderen en skærpet, vaagen Opmærksomhed, Ørene aabne, Tankerne i Orden, Ordet i sin Magt. Det fordrer det, men det er en parlamentarisk Kultur, som vi skal stræbe efter og ikke søge at lægge Hindringer i Vejen.

Anden Næstformand (Parkov): Hvis det ærede Medlem har afsluttet sine Bemærkninger med Hensyn til dette Æmne (*Borghjerg: Ja*), vil jeg gerne sige, at naar det ærede Medlem forsvarer Afbrydelserne, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i dette Forsvars Berettigelse. Det ærede Medlem har citeret Forretningsordenens § 32, efter hvilken Bifalds- og Mishagsytringer af Tingets Medlemmer anses for stridende mod god Orden. Men naar dette er Tilfældet, og det være sig, om disse Bifalds- eller Mishagsytringer finder Sted under eller efter en Tale, maa saa meget mere Afbrydelser anses for at være stridende mod god Orden, saaledes som den gældende Forretningsorden er. Det er ogsaa en Opfattelse, som er hævdet af samtlige Formænd, til alle Tider, ogsaa naar Medlemmer, som tilhører det ærede Medlems eget Parti, har indtaget Formandspladsen. Hvis Formanden ikke skulde kunne skride ind overfor Afbrydelser, vilde man kunne komme til en Fortsættelse af Meningsudvekslinger mellem den øjeblikkelige Taler og en hel Række af Medlemmer, som ønskede at afbryde, og jeg kan dog ikke tro, at Medlemmerne i al Almindelighed og heller ikke det ærede Medlem selv vilde finde, at en saadan Forhandling, som kunde antage ret uhyggelig Former, skulde være i Overensstemmelse med god Orden og med Tingets Værdighed. Jeg maa derfor paa Formandens Vegne og paa de to Næstformænds Vegne, som i Øjeblikket har den Ære at beklæde disse Pladser, erklære, at Afbrydelser er stridende mod vor Forretningsorden og derfor ikke vil blive tilladt.

Borghjerg: Uden paa nogen Maade at ville optage en Diskussion med Formanden — det sømmer sig selvfølgelig ikke —, maa jeg maaske gøre et Par supplerende Bemærkninger til det, jeg før sagde. Jeg har jo teoretisk erkendt, at en Afbrydelse kan stride imod god Orden, og er der Talere, der ikke ynder Afbrydelser